

Ваҳйи Исои Масеҳ — Рақами Ҳабдаҳ

Бедор кардани устухонҳои хушк: даъвате ба покӣ ва имон дар замони интизорӣ

Jeff Pippenger

2023-11-17

Устухонҳои хушке, ки дар кӯча хобидаи мурдаанд ва «овоз»-и он касеро, ки дар биёбон нидо мекунад, мешунаванд, инро аз он сабаб мекунанд, ки Тасаллидиханда омадааст, дар иҷрои ваъдаи Исо, ки Ёро хоҳад фиристонд. Дар ноумедии аввали миллиерӣ, миллиерӣ ба фаҳмидани он расиданд, ки онҳо дар замони даранг кардани масали бокирагон қарор доранд.

Онҳое ки ноумед шуда буданд, аз Китоби Муқаддас диданд, ки онҳо дар давраи таъхир қарор доранд ва бояд бо сабр иҷрошавии рӯёро интизор шаванд. Ҳамон далелҳое ки онҳоро водор сохтанд, ки дар соли 1843 Худованди худро интизор бошанд, онҳоро ба он оварданд, ки Ёро дар соли 1844 низ мунтазир шаванд.» «Spiritual Gifts», ҷилди 1, саҳ. 153.

Онҳое ки ба воситаи миллиерӣ ҳамчун намуна пешакӣ нишон дода шудаанд, таҷрибаи нахустин ноумедиро такрор мекунанд; ва ҳангоме ки чунин мекунанд, бояд дарк намоянд, ки онҳо низ дар вақти таъхири масали бокирагон қарор доранд. Танҳо таъсири Тасаллибахш аст, ки ба онҳо имкон медиҳад ин ҳақиқатро бубинанд. Ин дарк, ки ба воситаи Тасаллибахш ба вучуд оварда мешавад, бо нубуввати аввале намояндагӣ шудааст, ки ба Ҳизқиёл супурда шуд онро бар водии устухонҳои хушкӣ мурда эълон намояд.

Боз ба ман гуфт: Бар ин устухонҳо нубувват намо ва ба онҳо бигӯ: Эй устухонҳои хушк, каломи Худовандро бишнавед. Худованди Худо ба ин устухонҳо чунин мегӯяд: Инак, Ман нафасро ба шумо дохил хоҳам кард, ва шумо зинда хоҳед шуд. Ва бар шумо пайҳо хоҳам ниҳод, ва гӯштро бар шумо бармеоварам, ва шуморо бо пӯст мепӯшонам, ва дар шумо нафас хоҳам гузошт, ва шумо зинда хоҳед шуд; ва хоҳед донист, ки Ман Худованд ҳастам. Пас, чунон ки ба ман амр шуда буд, нубувват намудам; ва ҳангоме ки нубувват мекардам, овозе баромад, ва инак, чунбише падид омад, ва устухонҳо ба ҳам омаданд, ҳар устухон ба устухони худ. Ва чун назар кардам, инак, пайҳо ва гӯшт бар онҳо пайдо шуданд, ва пӯст онҳоро аз боло пӯшонид; аммо дар онҳо нафас набуд. Ҳизқиёл 37:4–8.

«Ғалоғула» Рӯҳулқудсро ифода мекунад. Дар он лаҳза бокирагон бояд дарк намоянд, ки онҳо дар вақти таъхир қарор доранд. Дастурҳои Китоби Муқаддас дар бораи он ки ноумедшудагон ҳангоме ки дарк мекунанд, ки дар вақти таъхир ҳастанд, чӣ бояд бикунанд, фаровон аст. Ирмӣ таълим медиҳад, ки онҳо ҳаргиз набояд ба «мачлиси масхаракунандагон» баргарданд, ки дар паёми ба Филоделфия фиристондашуда он уништгоҳи шайтон аст. Онҳо ҳамчунин бояд гаронбахоро аз разил чудо кунанд. Гаронбаҳо, ки дар муқоиса бо разил оварда шудааст, маънои дугона дорад.

Ман ин фарқияти нубуввати рои солҳои пеш барои худ омӯхтам, вақте ки татбиқи аз хоии Уилям Миллер ба амал овардам. Ман ҷавохиротро дуруст ҳамчун ҳақиқатҳои каломии Худо муайян кардам, ва ҷавохироти қалбакиро ҳамчун таълимотҳои таҳрифшуда. Баъд аз он, ба ман нишон дода шуд, ки Љеймс Уайт низ аз хоии Уилям Миллер татбиқи карда буд, ва дар татбиқи худ ӯ ҷавохиротро ҳамчун ҳалқи вафодори Худо, ва ҷавохироти қалбакиро ҳамчун ононе муайян карда буд, ки ба таври дурӯғин худро пайравони ҳақиқат вонамуд месозанд. Вақте ки ман он чиро, ки Љеймс Уайт дар бораи он хоб таълим дода буд, таҳқиқ кардам, дарк намудам, ки ҳар дуи мо дуруст будаем. Ҷавохирот метавонад намоёндаи вафодорони Худо бошад, ва ҷавохироти қалбакӣ — бевафоён, аммо ҷавохирот ҳамчунии метавонад намоёндаи ҳақиқатҳои каломии Худо бошад ва ҷавохироти қалбакӣ метавонад таълимотҳои бардурӯғ бошад. Љеймс Уайт хоии Миллерро ба таърихе татбиқ кард, ки худӣ ӯ он вақт дар он зиндагӣ мекард, аммо ман ба он хоб ҳамчун таърихи рӯзҳои охир наздик шуда будам. Ин ду татбиқ якҷоя нишон медиҳанд, ки одамон ба он чизе табдил меёбанд, ки ба он бовар мекунад, ва агар интиҳоб кунанд, ки ба таълимотҳои ғалат бичаспанд, онҳо ҳамроҳ бо он таълимотҳои, ки бо онҳо пайванд ёфтаанд, аз ҷониби марди соҳиби ҳасуи хокрӯбӣ аз тиреза берун рӯфта хоҳанд шуд. Мо ҳамон чизе ҳастем, ки меҳурем.

Ҳангоме ки ноумедшудагон дармеёбанд, ки онҳо мувофиқи Ирмией дар давраи таъхир қарор доранд, бар онҳо лозим аст, ки гаронбаҳо ро аз носазо ҷудо кунанд.

«Љӣ гуна мешавад, ки одамон, ки бо ҳукумати Худо дар ҷанганд, соҳиби он ҳикмате мегарданд, ки баъзан онро зоҳир месозанд? Худӣ Шайтон дар саҳнҳои осмонӣ таълим ёфтааст, ва ӯ ҳам аз неқӣ ва ҳам аз бадӣ дониш дорад. ӯ гаронбаҳо ро бо палид меомезад, ва ҳамин аст он чи ба ӯ қудрати фиреб додан мебахшад. Аммо азбаски Шайтон худро бо либосҳои дурахшиши осмонӣ пӯшидааст, оё мо ӯро ҳамчун фариштаи нур қабул кунем? Васвасаандоз намоёндагони худро дорад, ки мувофиқи усулҳои ӯ таълим гирифтаанд, аз рӯҳи ӯ илҳом ёфтаанд, ва ба кори ӯ мутобиқ гардонида шудаанд. Оё мо бо онҳо ҳамкорӣ кунем? Оё мо қорҳои намоёндагони ӯро ҳамчун чизӣ зарурӣ барои ба даст овардани таълим қабул кунем?» Ministry of Healing, 440.

Қиматбаҳо ва разил рамзи ҳақиқат ва ҳатост. Ҳамчунии он ду гурӯҳи одамонро ифода мекунад.

«“Бо вучудӣ ин, таҳкурсии Худо устувор меистад ва ин муҳрро дорад: Худованд онҳоеро, ки аз онӣ Ўянд, мешиносад. Ва: ҳар қӣ номи Масеҳро бар забон меорад, аз шарорат дур шавад. Аммо дар ҳонаи бузург на танҳо зарфҳои тиллоӣ ва нуқрагин ҳастанд, балки ҳамчунии ҷӯбин ва гилин; ва баъзе барои иззат, ва баъзе барои беиззатӣ.” “Ҳонаи бузург” Калисоро ифода мекунад. Дар Калисо ҳам пасту нопок ёфт хоҳанд шуд ва ҳам гаронбаҳо. Тӯре, ки ба баҳр андохта мешавад, ҳам неконро гирд меорад ва ҳам бадонро». Review and Herald, February 5, 1901.

Ба Ирмией гуфта шуд, ки агар ӯ бозгардад, бояд худро аз бокирагони нодон ҷудо намоёнд, ва ҳамчунии бояд аз таълимоти гумроҳонаи бокирагони нодон ҷудо шавад. Он яксаду ҷилу ҷаҳор ҳазор қасоне ҳастанд, ки ба ягонагии қомил дохил мегарданд. Ирмией қори онҳоеро намоёндагӣ мекунад, ки даъват шудаанд то ба воситаи паёми дуҷоми Ҳизқиейл дар бораи ҷор

бод мӯҳр зада шаванд ва агар бино бар он бошад, ки ҳангоми сухан гуфтани рӯъё «даҳони» Худо бошанд, бояд онро ба анҷом расонанд. Рӯъё дар таърихи Миллерӣ ҳангоме сухан гуфт, ки доварӣ фаро расид, ва он дар таърихи он яксаду чилу чаҳор ҳазор низ сухан мегӯяд, вақте ки ҳайвони замин сухан мегӯяд ва доварию войи сеюм фаро мерасад. Он гоҳ онҳое, ки кори аз ҷониби Ирмиё муайяншударо ба анҷом расонидаанд, ҳамчун посбонони Худо боло бардошта мешаванд.

Вақте ки Худованд Тасаллидиҳандаро мефиристад, то ноумедшудагонро аз марги онҳо бедор созад, Ё кори поксозиро муайян мекунад, ки онҳо бояд онро ба анҷом расонанд, агар бихоҳанд дар бӯҳрони қонуни якшанбе сухангӯёни Ё бошанд. Ишаъё бо насиҳати Ирмиё мувофиқат мекунад.

Чӣ зебост бар кӯҳҳо қадамҳои он касе ки башорати нек меоварад, ки сулҳро эълон мекунад; ки башорати неки хайро меоварад, ки начотро эълон мекунад; ки ба Сион мегӯяд: Худои ту подшоҳӣ мекунад! Посбонони ту овози худро баланд хоҳанд кард; якҷоя бо овоз суруд хоҳанд хонд, зеро онҳо рӯ ба рӯ хоҳанд дид, вақте ки Худованд Сионро боз хоҳад овард. Ба шодӣ бишкофед, якҷоя суруд хонед, эй вайронаҳои Ерусалим: зеро Худованд қавми Худро тасаллӣ додааст, Ё Ерусалимро фидия додааст. Ишаъё 52:7–9.

Онҳое ки «хушхабар меоваранд» ва «сулҳ ва начотро эълон менамоянд», «овозҳои худро якҷоя» баланд мекунанд, зеро онҳо «рӯ ба рӯ хоҳанд дид».

«Баъзеи дигар низ ба ман нишон дода шуданд, ки нуфузи худро бо ононе ки ман зикр кардам, мепайванданд, ва якҷоя ҳар он чи метавонанд, ба ҷо меоранд, то аз бадан дур кунанд ва ошуфтагӣ ба вучуд оваранд; ва нуфузи онҳо ҳақиқати Худоро ба беобрӯӣ меорад. Исо ва ғариштагони муқаддас қавми Худоро боло мебаранд ва ба як имон муттаҳид месозанд, то ҳама як фикр ва як ҳукм дошта бошанд. Ва ҳангоме ки онҳоро ба ягонагии имон оварда истодаанд, то дар бораи ҳақиқи ҷиддӣ ва муҳимми барои ин замон яқдилона бубинанд, Шайтон ба қор машғул аст, то ба пешрафти онҳо муқобилат намояд. Исо ба воситаи абзорҳои Худ ҷамъ меоварад ва муттаҳид месозад. Шайтон ба воситаи абзорҳои худ пароканда мекунад ва ҷудо месозад. “Зеро инак, Ман амр хоҳам дод, ва ҳонадони Исроилро дар миёни ҳамаи халқҳо хоҳам ҷунбонид, ҷунон ки ғалла дар ғалбер ҷунбонида мешавад, вале ҳатто хурдтарин дона бар замин нахоҳад афтод.”

«Худо ҳоло қавми Худро меозмояд ва имтиҳон мекунад. Хислат ташаккул меёбад. Ғариштагон арзиши ахлоқиро бармекашанд ва ҳамаи аъмоли фарзандони одамро ба содиқона сабт мекунанд. Дар миёни қавме ки худро аз онӣ Худо меноманд, дилҳои фосид ҳастанд; аммо онҳо озмуда ва санҷида хоҳанд шуд. Ҳамон Худое ки дилҳои ҳар касро меҳонад, ҷизҳои ниҳони торикиро ошкор хоҳад кард, дар он ҷое ки бисёр вақт камтар аз ҳама гумон бурда мешаванд, то ки сангҳои пешпоие ки пешрафти ҳақро монёш шуда буданд, бардошта шаванд, ва Худо қавме пок ва муқаддас дошта бошад, то фароиз ва аҳкоми Ёро эълон намоянд.»

«Сарлашқари начоти мо қавми Худро қадам ба қадам роҳбарӣ мекунад, онҳоро пок месозад ва барои интиқол омода мегардонад, ва онҳоро, ки майл доранд аз бадан дур

шаванд, ки намехоҳанд роҳбарӣ шаванд ва аз адолати худ қонеъ мебошанд, дар ақиб мегузорад. «Пас, агар нуре ки дар туст, зулмот бошад, чӣ бас бузург аст он зулмот!» Ҳеч фиреби аз ин бузургтар наметавонад зехни инсонро гумроҳ созад аз он фиребе, ки одамонро ба парваридани рӯҳи худбоварӣ мебарад, то бовар кунанд, ки онҳо ҳақ ҳастанд ва дар нур қарор доранд, дар ҳоле ки аз қавми Худо дур мешаванд, ва нуре ки гиromӣ медоранд, зулмот аст». Testimonies, volume 1, 332, 333.

Ибораи «муждаи нек меоварад» дар он порчаи Ишаъё ду бор такрор мешавад, то таърихи Нидои Нисфи Шабро муайян созад, ҳамон тавре ки оятҳое, ки ба баёни Ишаъё дар бораи ягонагӣ, ки хангоми аз нопок чудо кардани гаронбаҳо ба амал меояд, мебаранд, инро нишон медиҳанд.

Бедор шав, бедор шав; эй Сион, қуввати худро бипӯш; эй Ерусалим, шаҳри муқаддас, либосҳои зебои худро бипӯш; зеро минбаъд дигар хатнанокарда ва нопок ба ту нахоҳад даромад. Худро аз ҳок биафшон; барҳез ва бинишин, эй Ерусалим; эй духтари асири Сион, бандҳои гардани худро бикшо. Ишаъё 52:1, 2.

Ирмийё намояндаи онҳост, ки дар ноумедии аввал қарор доранд ва дарк мекунанд, ки онҳо дар замони таъхир ҳастанд. Ишаъё ба ҳамон шахсон амр мекунад, ки «бедор шавед, бедор шавед». Онҳо бедор мешаванд ва ниҳоят ба ҷое мерасанд, ки дигар ҳеҷ нохатна ва нопоке дар калисои Худо нахоҳад буд, зеро онҳо кори чудо кардани гаронбаҳо аз пастро ба анҷом расонидаанд. «Худованд мехоҳад калисои Ё пок карда шавад, пеш аз он ки доварҳои Ё ба таври равшантар бар ҷаҳон фуруд оянд.»

«Мо ба анҷоми таърихи ин ҷаҳон бо суръат наздик мешавем. Интиҳо бисёр наздик аст, хеле наздиктар аз он чи бисёриҳо гумон мекунанд, ва ман бори гароне эҳсос менамоям, ки бар қавми худ зарурати ҷиддона ҷустани Худовандро таъкид намоям. Бисёриҳо дар хобанд, ва ҷӣ метавон гуфт, то онҳоро аз хоби ҷисмонии худ бедор созад? Худованд мехоҳад, ки калисои Ё пок гардонида шавад, пеш аз он ки доварҳои Ё бар ҷаҳон ба таври намоёнтар фуруд оянд.»

«Кист, ки тавонад рӯзи омадани Ёро таҳаммул намояд? ва кист, ки хангоми зоҳир шудани Ё устувор биистад? зеро Ё мисли оташи гудозанда ва мисли собуни шустагарон аст; ва Ё мисли гудозанда ва поккунандаи нуқра хоҳад нишаст; ва Ё писарони Левиро пок хоҳад кард, ва онҳоро мисли тилло ва нуқра тоза хоҳад намуд, то ки онҳо ба Худованд ҳадияе дар росткорӣ тақдим намоянд.»

«Масеҳ ҳар никоби зоҳирпарастиро дур хоҳад кард. Ҳеҷ омехтани ҳақиқӣ бо қалбакӣ наметавонад Ёро фиреб диҳад. «Ё мисли оташи поккунанда аст», ки гаронбаҳоро аз паст, ғашро аз тилло чудо мекунад.

«Мисли левизодагон, халқи баргузидаи Худо низ аз ҷониби Ё барои кори махсуси Ё чудо гардидаанд. Ҳар як масеҳии ҳақиқӣ нишонаҳои қоҳинона дорад. Ба ӯ шарафи масъулияти муқаддас дода шудааст, ки ба ҷаҳон хислати Падари Осмонии худро намояндагӣ намояд. Ё бояд ба суҳанони зерин бо диққат гӯш фаро диҳад: “Пас, комил бошед, чунон ки Падари шумо, ки дар осмон аст, комил аст.”»

«Аммо бар шумо, ки аз номи Ман метарсед, Офтоби Адолат тулӯ хоҳад кард, ва шифо дар болҳои Ё хоҳад буд; ва шумо берун хоҳед омад ва мисли ӯсолаҳои оғил фарбеҳ хоҳед шуд. Ва шумо шариронро поймол хоҳед кард; зеро онҳо дар рӯзе ки Ман инро ба амал меоварам, зеро кафи пойҳои шумо хокистар хоҳанд шуд», мегӯяд Парвардигори лашкарҳо.

«Қонуни Мусоро, ки бандаи Ман аст, ба ёд оваред, ки онро дар Хӯриб барои тамоми Исроил ба ӯ амр фармудам, бо фарониз ва аҳком. Инак, пеш аз фаро расидани рӯзи бузург ва даҳшатноки Худованд, Ман Илès-пайғамбарро назди шумо мефиристам; ва ӯ дили падаронро ба сӯи фарзандон ва дили фарзандонро ба сӯи падаронашон хоҳад гардонд, мабодо Ман омада, заминро ба лаънат бизанам». Review and Herald, November 8, 1906.

Онҳое ки ба таълимоти козиб пойбанд мемонанд, дар таърихе ки бо «овоз»-и нидокунанда дар биёбон оғоз меёбад, чудо хоҳанд шуд. Онҳое ки иҷозат намедиханд қудрати офарандаи Худо дар онҳо таҷрибаи шахсии муқаддасшударо ба вучуд оварад, дар таърихе ки бо «овоз»-и нидокунанда дар биёбон оғоз меёбад, аз «тилло» чудо хоҳанд шуд. Онҳо ҳамчун Лӯдикиён боқӣ хоҳанд монд, маҳз дар ҳамон нуктае ки Лӯдикия ба Филадельфия мегузарад.

Кори чудо сохтани гаронбаҳоро аз палид қариб ба таври комил кори паёмовари аҳд аст, ки ногаҳон меояд, то писарони Левиро пок созад, аммо мо низ бояд дар он ширкат варзем.

Пас, эй маҳбубони ман, чунон ки ҳамеша итоат кардаед, на танҳо дар ҳузури ман, балки акнун боз ҳам бештар дар ғайбати ман, наҷоти худро бо тарс ва ларз ба амал оваред. Зеро Худост, ки дар шумо ҳам хоҳиш ва ҳам амалро бар тибқи ҳусни ризои Худ ба вучуд меоварад. Ҳама чизро бе шиква ва мубоҳиса ба ҷо оваред, то ки беайб ва бегуноҳ бошед, фарзандони Худо, бе маломат, дар миёни насли қачрав ва фосид, ки дар байни онҳо ҳамчун чароғҳо дар ҷаҳон медурахшед. Филиппиён 2:12–15.

Ба Ирмиё гуфта шуд, ки агар ӯ меҳост дар довари оянда суҳангӯи Худо бошад, бояд арзишмандро аз пасту нопок чудо кунад. Он ки Ирмиё панду машварати Худоро ба ӯ мешунид, нишон меод, ки ҳузури Тасаллидиханда аллакай дастрас буд, агар ӯ интиҳоб мекард, ки ин корро ба ӯҳда гирад.

«Кори ба даст овардани наҷот яке аз ҳамкориҳои шарикона, амалиёти муштарак аст. Байни Худо ва гунаҳкори тавбакарда ҳамкорӣ бояд бошад. Ин барои ташаққули усулҳои дуруст дар ҳислат зарур аст. Одам бояд барои ғалаба кардан бар он чи ӯро аз расидан ба камолот бозмедорад, кӯшишҳои ҷиддӣ ба ҳарҷ диҳад. Аммо ӯ барои муваффақият комилан ба Худо вобаста аст. Кӯшиши инсонӣ худ ба худ кофӣ нест. Бе ёрии қудрати илоҳӣ он ҳеҷ суде намебахшад. Худо амал мекунад ва инсон амал мекунад. Муқовимат ба васваса бояд аз ҷониби инсон сурат гирад, ки бояд қуввати худро аз Худо бигирад. Аз як тараф ҳикмати бепоён, шафқат ва қудрат аст; аз тарафи дигар — заъф, гуноҳкорӣ, бечорагии мутлақ. »

«Худо меҳодад, ки мо бар худамон ҳукмронӣ дошта бошем. Аммо Ё наметавонад бе ризоият ва ҳамкориҳои мо ба мо ёрӣ расонад. Рӯҳи илоҳӣ ба василаи қувваҳо ва қобилиятҳои амал мекунад, ки ба инсон дода шудаанд. Мо худ аз пеши худ қодир

нестем, ки мақсадҳо, хоҳишҳо ва майлҳоро бо иродаи Худо мутобиқ созем; вале агар мо «омода бошем, ки омода гардонида шавем», Наҷотдиҳанда инро барои мо ба амал хоҳад овард, «ҳаёлотро фурӯ рехта, ва ҳар чизи баландеро, ки худро бар зидди шинохти Худо боло мебардорад, ва ҳар фикрро ба итлоати Масеҳ асир мегардонем». 2 Corinthians 10:5.»
Аъмоли ҳаввориён, 482.

Сеюним рӯзию ним аз Ваҳйи ёздаҳум, ҳангоме ки устухонҳои хушк дар кӯча мурдаанд, рамзи «биёбон» аст, ва «биёбон» намоёндаи «ҳафт замон»-и Аҳбори 26 мебошад. Дар анҷоми парокандагии сеюним рӯз, онҳое ки даъват шудаанд, то дар миёни яксаду чилу чор ҳазор бошанд, бояд «бедор шаванд» ва «ғарду хокро биафшонанд». Хоҳар Уайт мегӯяд: «Худованд мехоҳад калисои Ё пок гардад, пеш аз он ки доварҳои Ё бар ҷаҳон ба таври равшантар фурӯ оянд.»

Дар робита ба «калисои покшуда», вай ба ҷараёни ҷудокунии Ирмиё ишора мекунад, ки дар он «гаронбаҳоро аз нопок» ҷудо месозад. Ҳамчунин вай инро бо боби сеюми Малокӣ мепаивандад, ки дар он қосиде роҳро барои қосиди аҳд омода месозад. Қосиде, ки роҳро омода мекунад, ҳамон «овозе нидокунанда дар биёбон»-и Ишаёст. Қосиди аҳд Масеҳ аст, ки омода мешавад бо яксаду чихилу чор ҳазор аҳд бандад, ки «мисли» «лавиён», «аз ҷониби Ё барои кори махсуси Ё ҷудо карда шудаанд». Сипас вай онҳоро ҳамчун қоҳинон муайян мекунад ва аз Исо иқтибос меоварад, ки мегӯяд: «Пас, шумо комил бошед, чунон ки Падари шумо, ки дар осмон аст, комил аст».

Дар анҷоми давраи вақти таъхир раванди покшавие ишора шудааст, зеро Худованд барои яксаду чилу чор ҳазор кори махсусе дорад, ки онро бояд анҷом диҳанд, ва Ё пеш аз он ки «доварии Ё бар ҷаҳон ба таври равшантар фурӯ оянд», калисои покшудае хоҳад дошт. Доварии Ё аллакай дар ҷаҳон аст, аммо ҳангоми қонуни якшанбе «доварии харобкунандаи Худо» оғоз мекунад фурӯ омадан.

Он доварӣ «замони раҳмат барои онҳое ҳастанд, ки ҳаргиз ҳақиқатро нашинохтаанд». Аммо дар он доварӣ барои онҳое ки наметавонанд ба раванди зарурии поксозӣ ворид шаванд, ҳеҷ раҳмате нест. «Доварӣ», ки «ба таври боз ҳам равшантар нозил мешаванд», доварӣро муайян мекунад, ки аломатҳо мебошанд. Онҳо як ишораро таҷассум мекунад, ва Рӯҳи Муқаддас ошӯб ва сардаргумиро, ки бо он доварӣ ба амал меояд, истифода мебарад, то фарқро миёни онҳое ки «рӯзи истироҳати сохтаро» рӯя мекунад ва онҳое ки «бо вичдон Шанбеи Худовандро нигоҳ медоранд» нишон диҳад, зеро ин ягона роҳест, ки «ҷаҳон метавонад огоҳ карда шавад». Он доварӣро ки аломат мебошанд, пасманзаре ҳастанд, ки Рӯҳи Муқаддас онро истифода мебарад, то фарзандони Худоро, ки ҳанӯз дар Бобил ҳастанд, роҳнамоӣ кунад, то парчами он яксаду чилу чор ҳазорро бишносанд.

Аммо хоҳар Уайт на танҳо ба боби сеюми Малокӣ ишора мекунад, балки ӯ ҳамчунин оятҳои хотимавии китоби Малокӣ, боби чорумро низ дарбар мегирад, ва боз ба «овоз»-е ишора менамояд, ки мебоист роҳро барои Расули аҳд омода созад. Он оятҳои хотимаӣ дар бораи омодагӣ барои Расули аҳд нестанд; онҳо дар бораи ба ёд овардани шарияти Мусо ва

баргардонидани дилҳои падарон ба фарзандон ва баръакс сухан мегӯянд. «Овоз» аввал барои Масех, ҳамчун Расули аҳд, омодагӣ мебинад, то Ё ногаҳон ба маъбади Худ омада, қавми ноумедшудаи Худро, ки бедор карда шудаанд, пок созад, то онҳо кори байракро ба анҷом расонанд. Сипас Малоки ба ҷанбаи дигари кори «овоз» мепардозад.

Ё «дили падаронро ба сӯи фарзандон, ва дили фарзандонро ба сӯи падарони онҳо хоҳад гардонид», ва Ё ин корро дар иртибот бо шариате, ки дар Хӯриб дода шуд, анҷом хоҳад дод. Илès, ки ҳамчунин «овоз»-и Ишаъест, гуноҳҳои қавми Худоро ошкор хоҳад кард. Ин бахше аз раванди поксозист. Барои гуноҳ танҳо як таъриф ҳаст, ва он вайрон кардани шариатест, ки дар Хӯриб дода шудааст. Яҳеи Таъмиддиханда Илès буд, ва кори ӯ ҳамин унсуро низ дар бар мегирифт.

Дар он айём Яҳеи Таъмиддиханда омад ва дар биёбони Яхудия мавъиза карда, мегуфт: «Тавба кунед, зеро Подшоҳии Осмон наздик аст». Зеро ин ҳамон касест, ки дар бораи ӯ пайғамбар Ишаъ гуфтааст: «Овози нидокунандае дар биёбон: роҳи Худовандро муҳайё созед, роҳҳои Ёро рост кунед». Ва ҳудии Яҳе либосе аз мӯйи шутур бар тан дошт, ва камарбанде чармин бар миён; ва ғизояш малах ва асали ваҳшӣ буд. Он гоҳ Уршалим ва тамоми Яхудия ва тамоми атрофи Урдун назди ӯ берун меомаданд, ва дар Урдун аз дасти ӯ таъмид гирифта, ба гуноҳҳои худ иқро мекунанд. Аммо чун бисёре аз фарисиён ва саддукиёно дид, ки ба таъмиди ӯ меоянд, ба онҳо гуфт: «Эй насли афъиён, кӣ шуморо огоҳ кард, ки аз ғзаби оянда бигрезед?»

Пас меваҳое биёред, ки сазовори тавба бошанд; ва дар дили худ фикр накунед, ки бигӯед: «Мо Иброҳимро падар дорем»; зеро ба шумо мегӯям, ки Худо қодир аст аз ин сангҳо барои Иброҳим фарзандон бархезонад. Ва алҳол низ табар бар решаи дарахтон ниҳода шудааст; бинобар ин ҳар дарахте ки меваи нек намеоварад, бурида шуда, ба оташ андохта мешавад. Ман, дар ҳақиқат, шуморо бо об барои тавба таъмид медиҳам; аммо Он ки пас аз ман меояд, аз ман тавонотар аст, ва ман сазовор нестам, ки кафшҳои Ёро бардорам; Ё шуморо бо Рӯҳулқудс ва бо оташ таъмид хоҳад дод. Белаш дар дасти Ёст, ва Ё хирмангоҳи Худро қомилан пок хоҳад кард, ва гандуми Худро ба анбор ҷамъ хоҳад овард; аммо коҳро бо оташи қомилнашаванда хоҳад сӯзонд. Матто 3:1–12.

Яҳеи Таъмиддиханда ба «биёбон»-и сеюним рӯзи Ваҳй боби ёздаҳ омад, зеро ҳамаи анбиё бештар дар бораи айёми охир сухан мегӯянд, назар ба рӯзгори худ, ки дар он зиндагӣ мекарданд. Ё паёме овард, то аз гуноҳ тавба кунанд, зеро Малакути Осмон наздик буд, ҳамон тавре ки Ваҳйи Исои Масех қушода мешавад, вақте ки «вақт наздик аст». Яҳеи Таъмиддиханда кори «овоз»-ро таҷассум мекунад, зеро, мувофиқи гуфтаи Исо, ӯ ҳамон Илès буд, ки бояд меомад.

Зеро ки ҳамаи анбиё ва шариат то ба Яҳе нубувват мекарданд. Ва агар қабул кардан хоҳед, ин ҳамон Илès аст, ки бояд меомад. Ҳар кӣ гӯш барои шунидан дорад, бишнавад. Матто 11:13–15.

Исо муайян месозад, ки шахсияти нубуввати Яҳе Таъмиддиханда имтиҳон буд. Ё бевосита мегӯяд: «агар онро бипазиред». Сипас Исо шогирдони Худро ба пазируфтани он ташвиқ намуда, мегӯяд: «Ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад». Чиро бишнавад? Бишнавад, ки он овозе, ки

ба биёбони охирини Китоби Муқаддас меояд, кист, ва роҳи ڪلاصيدي аҳдро омода месозад, то як саду чилу чор ҳазор нафарро барои анҷом додани кори махсусе дар замони доварихои аломатии Худо тайёр намояд.

Яҳъё «либосе аз мӯи шутур ва камарбанде чармин бар миёнаш» дошт; ва «хӯроки ӯ малах ва асали ваҳшӣ буд». «Хӯрок»-и ӯ паёми Ислом буд, зеро калимаи «малах» намояндаи Ислом аст, ва асал каломи Худост, ки дар даҳони ӯ ширин буд. Паёми ширине, ки ӯ хӯрда буд, дар бораи хари ваҳшии арабӣ буд, ки нахустин рамзи Ислом дар Навиштаҳост. Паёми ширини хари ваҳшии арабии Ислом, ки ҳамчунин бо «малах» ифода мешавад, дар либоси ӯ низ бофта шуда буд, зеро шутурон низ рамзи дигари Ислом мебошанд. Ин таҳрифи калимаи «малах» нест, ки онро ҳамчун рамзи Ислом ба қор барем, ҳатто агар ғизое, ки Яҳъё меҳӯрд, ба дарахти малах ишора мекард, на ба ҳашарот. Калимаи «малах» рамзи Ислом аст, ва Яҳъё хӯрдани ҳеч гуна ғизои ҷисмониро намояндагӣ намекард; парҳези ӯ рамзи паёми нубувватие буд, ки ӯ хӯрда буд.

Камарбанди Ё ҳамон «нубуввате» буд, ки дар Ҳабаккук тасвир ёфтааст. Он нубувват ноумедии аввал, замони таъхири бокирагон ва асосҳои адвентизмро, чунон ки бар рӯи ҷадвалҳои муқаддас нишон дода шудаанд, ба ҳам меорад. Ҳабаккук камарбанди нубуввати буд, ки ҳамаи он ҳақиқатҳоро бо ҳам мепайваст.

Зеро ки рӯё ханӯз барои вақти муайяншуда аст, аммо дар интиҳо сухан хоҳад гуфт, ва дурӯғ нахоҳад гуфт; агарчи даранг кунад, онро интизор шав; зеро ки он ҳатман хоҳад омад, ва даранг нахоҳад кард. Инак, ҷони касе ки мағрур шудааст, дар ӯ рост нест; вале одил бо имони худ зиндагӣ хоҳад кард. Ҳабаккук 2:3, 4.

Паёми нубувватие, ки ҳамчун камарбанд паёмхоро, ки огоҳии «овоз»-ро ташкил медиҳанд, ба ҳам мепайвандад, масали бокирагон аст дар иртибот бо рӯёе, ки ба таъхир афтод, аммо сухан хоҳад гуфт. Рӯёи Фарёди Нисфи Шаб фарқиятеро ба вучуд меоварад миёни палидон, ки «ҷонашон мағрурона боло бардошта шудааст», ва азизон, ки бо имон сафед карда мешаванд. Сафедшавӣ бо имон ҳамон камарбандест, ки «овоз» онро бар тан дорад.

Ва адолат камарбанди миёни Ё хоҳад буд, ва вафодорӣ камарбанди паҳлуҳои Ё. Ишаё 11:5.

Ҳангоме ки «овози нидокунанда дар биёбон»-и ноумедӣ фаро расид, пас аз ноумедии 18 июли соли 2020, паёми ӯ ҳамон паёме буд, ки аз 11 сентябри соли 2001 инҷониб буд. Он паём аз Илёс, ки бояд биёяд, ба устухонҳои хушки мурдаи мунтазиру ноумед ин аст, ки Ислом «доварихои нишондиҳанда» аст, ки барои дигар фарзандони Худо дар Бобил замина фароҳам меоварад, то адолатро биомӯзанд.

Роҳи одилон ростист; Ту, эй Ҳаққи комил, роҳи одилонро бармекашӣ. Оре, дар роҳи доварихои Ту, эй Худованд, Туро интизор будем; орзуи ҷони мо сӯи номи Туст ва сӯи ёди Ту. Бо ҷонам Туро шабона орзу кардам; оре, бо рӯҳам, ки андаруни ман аст, сахаргоҳон Туро хоҳам ҷуст; зеро вақте ки доварихои Ту дар замин аст, сокинони ҷаҳон адолатро хоҳанд омӯхт. Ишаё 26:7–9.

Яҳёи Таъмиддиханда, ки Илёс буд ва бояд меомад, ҳамон «овоз» дар «биёбон»-и сеюним рӯзи боби ёздаҳуми Ваҳй аст. Кори ӯ дар бар мегирад шинохтани насли чорум ва ниҳони адвентизм, ки ҷонҳояшон боло бардошта шудааст ва ба мероси рӯҳонии падарони худ таваккал доранд, вале ҳис мекунанд, ки ғзаби Худо наздик аст, ки биёяд. Онҳо насли чоруманд, зеро комилан ба насле зоҳир шудаанд, ки айнан баръакси Масеҳ аст. Онҳо насли моронанд, аммо ҳанӯз ба падарашон Иброҳим ишора мекунанд, то баҳс намоянд, ки дар асл онҳо насли Барра мебошанд. Насли Барра ҳамон насли баргузидаи Петрус аст; онҳо касоне ҳастанд, ки ба ҳар ҷо Барра меравад, аз пайи Ӯ мераванд.

Юҳанно, ба таври равшан, гуноҳҳои онҳоро, ки барои шунидани паёми ӯ меомаданд, ошкор мекард, зеро онҳо тавба намуда, таъмид мегирифтанд. Ӯ ҳамчунин ба онҳо хабар медод, ки Касе пас аз ӯ хоҳад омад, ки хирмани Худо комилан пок хоҳад кард. Он Шахс фиристодаи аҳд аст; Ӯ «марди хасрӯб» мебошад, ки тангаҳо ва ҷавохироти қалбакиро аз тиреза берун мерӯбад ва ҷавохироти аслиро барқарор месозад, ки он гоҳ аз он чи ҳангоми роҳнамоӣ шудани Вилиям Миллер аз ҷониби фариштагон дар кори ҷамъ овардани ҷавохироти асли дар ҳаракати фариштаи аввал буд, даҳ маротиба равшантар медурахшанд.

Яҳёи Таъмиддиханда дар маҳкум кардани эътимоди адвентисти Лоадикия ба падари худ Иброҳим рӯирифт буд, зеро Илёсе, ки бояд биёяд, мебоист дилҳои падаронро ба фарзандон ва баръакс, дилҳои фарзандонро ба падарон баргардонад. Принципи татбиқи библиявии аввал ва охир дар он кор таҷассум ёфтааст, аммо ҳамчунин дар он илочи онҳое низ нишон дода шудааст, ки худро дар ҳолати парокандагӣ, дар замини душманон, мурда дар биёбон меёбанд. Онҳо бояд гуноҳҳои худ ва гуноҳҳои падарони худро эътироф кунанд ва тавба намоянд. Дар иртибот бо эътироф кардани гуноҳҳои худ ва гуноҳҳои падарон, онҳо ҳамчунин бояд иқрор шаванд, ки дар давраи биёбони сеюним рӯз бо Худованд роҳ намерафтанд. Илова бар ин, онҳо бояд иқрор шаванд, ки дар он таърих Худо низ бо онҳо роҳ нарафта буд.

Ва онҳое ки аз шумо бокӣ хоҳанд монд, дар заминҳои душманонашон аз гуноҳи худ зору нотавон хоҳанд шуд; ва низ бо гуноҳҳои падаронашон, ҳамроҳи онҳо, зору нотавон хоҳанд шуд. Агар онҳо ба гуноҳи худ ва ба гуноҳи падаронашон, бо хиёнат ки бо он бар зидди Ман хиёнат карданд, иқрор намоянд, ва низ ба он ки бар хилофи Ман рафтор карданд; ва ба он ки Ман низ бар хилофи онҳо рафтор кардам ва онҳоро ба замини душманонашон овардам; агар он гоҳ дилҳои номаҳтунӣ онҳо фурӯтан гардад, ва онҳо он гоҳ ҷазои гуноҳи худро бипазиранд: Он гоҳ Ман паймони Худо бо Яъқуб ба ёд хоҳам овард, ва низ паймони Худо бо Исҳоқ, ва низ паймони Худо бо Иброҳим ба ёд хоҳам овард; ва заминро ба ёд хоҳам овард. Ибодат 26:39–42.

Лаънат ба сабаби он буд, ки онҳо шанбеҳои заминро ба ёд наоварданд.

Яҳёи Таъмиддиханда, ки Илёс-и оянда буд, «овоз»-ро дар биёбони сеюним рӯзи Ваҳй боби ёздаҳ тимсолан нишон медод. Ӯ устухонҳои хушкӣ мурдари раҳнамун мешуд, то дар Хӯриб шариати Мӯсоро «ба ёд оваранд», ва агар чунин мекарданд, он гоҳ фиристодаи аҳд аҳди падарони онҳоро «ба ёд меовард». Аммо танҳо дар сурате ки онҳо гуноҳҳои худ, гуноҳҳои падарони худро эътироф мекарданд, ва боз ҳам фурӯтанонатар, мебоист хиёнатҳоро, ки бо

онҳо бар зидди Худо «хиёнат варзида буданд», мушаххасан баён мекарданд.

Онҳо ҳамчунин бояд иқрор мекарданд, ки нисбат ба Худо «ба хилоф» рафтор карда буданд, ва Худо низ нисбат ба онҳо «ба хилоф» рафтор карда буд.

Ҳамчунин ба онҳо лозим меомад, ки эътироф намоянд, ки онҳо ҳамон устухонҳои хушки мурда дар кӯчаи Ваҳйи боби ёздаҳ мебошанд, зеро онҳо бояд иқрор мекарданд, ки Худо онҳоро ба замини душман овардааст, ва замини душман марг аст.

Ба гуфтаи Яҳёи Таъмиддиханда, онҳо ҳамчунин лозим меомад, ки ба саволи он ки «овоз»-е, ки дар «биёбон» нидо мекунад, кист, посух диҳанд, зеро Яҳё пурсид: «Кист, ки шуморо огоҳ кард, то аз ғазаби оянда бигурезед?»

Мо ин мавзӯро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

Ба хизматгузори Худо чунин амр дода шудааст: «Бо овози баланд нидо кун, худро нигоҳ надор; овози худро мисли қарнай баланд намо, ва ба қавми Ман гуноҳи онҳоро, ва ба хонадони Яъқуб хатогиҳои онҳоро нишон деҳ». Худованд дар бораи ин мардум мегӯяд: «Онҳо ҳар рӯз Маро мечӯянд, ва аз шинохтани роҳҳои Ман ҳаловат мебаранд, мисли халқе ки адолатро ба ҷо меовард». Ин ҷо мардуме ҳастанд, ки худро фиреб медиҳанд, худро одил мешуморанд, ва аз худ қонеъанд; ва ба хизматгузор амр дода шудааст, ки бо овози баланд нидо карда, гуноҳҳои онҳоро ба онҳо нишон диҳад. Дар ҳамаи асрҳо ин қор барои қавми Худо анҷом дода шудааст, ва ҳоло он беш аз ҳар вақти дигар лозим аст». Testimonies, volume 5, 299.